

Rondalles immorals

Per primera vegada, una revista no eròtica assisteix al rodatge d'una pel·lícula de Mario Salieri, el director de cinema X més important d'Europa. El que hi vam veure constitueix una experiència, més enllà del sexe, difícil d'oblidar.

Salieri no acostuma a deixar que els periodistes ensumen al voltant del seu treball. El maregen, li trastuquen el difícil equilibri d'un cosmos mòrbid que naix de les seues obsessions. Però com a gran excepció, el senyor de la pornografia europea ha esbudellat el seus secrets per a EL TEMPS, instat per la paraula de Salvador Vilar i Juan Montilla, distribuïdors de la seua cinematografia al nostre país. La recerca implacable d'escenaris que el director duu a terme per a posar dempeus les seues pel·lícules ha transportat l'equip de l'italià a Mallorca, on durant dues setmanes (un temps poc normal per a una filmació pornogràfica, fins i tot per a una superproducció de 60 milions de pessetes com és aquesta, perquè les pel·lícules corrents es fan en un dia, tres com a molt) s'ha rodat "*I raconti immoral de Mario Salieri*" (*Els contes immorals de Mario*

Salieri), un repàs als elements que segons Salieri fonamenten la perversió de l'ésser humà: el poder psicològic, l'amor, la traïció i la depravació mental.

L'entrada. Mentre esperàvem que Gino di Giorgi, l'encarregat de controlar que tot estiga com Salieri vol i res no s'escape, acudira a la porta de la vil·la, una jove de cos com els salzes i pell d'avellana passejava pensativa pel recinte. Era Dalila, una de les estrelles del porno europeu, nascuda a Casablanca fa 27 anys. Resultava al·lucinogen: una de les més rabioses caníbals d'homes dels vídeo-clubs, olorant flors mallorquines i xiuxiuejant una cançó infantil. Mentre estudiàvem com dirigir-nos a aquesta fantasia sexual que mirava pardalets, va arribar Gino. Tenia el gest derrotat, "són moltes hores de treball, això és massa dur". La primera reacció davant la confessió fou l'escepticisme. Ningú no s'imagina la filmació d'un porno com una mena de missió esgotado-

ra. Di Giorgi ens va posar en antecedents: "Comencem a filmar cap a les 11 del matí i solem acabar a les 6 de la matinada. Cada dia. I no et penses, pots ser només filmem una escena de sexe en tota la jornada." Les raons per a aquesta marató són en bona part econòmiques: la vil·la està llogada per un temps limitat, i cal rendibilitzar cada minut, així com els jornals dels 32 actors i actrius (com a mitjana, guanyen unes cent mil pessetes diàries les xiques, tot i que les grans estrelles cobren molt més; el sou dels actors és molt més aleatori, depèn molt de la resistència sexual i la fama de cadascun) i els deu tècnics de rodatge. Però hi ha un altre motiu, patrimoni únic de la personalitat del director: la cèlebre meticulositat de Salieri. Ell concep cada escena com un quadre i no deixa cap espontaneïtat a l'actor, el dirigeix cada moment (inusual en el porno, on habitualment els directors donen premisses mínimes als actors, i es limiten a filmar els coits) i és capaç de repetir in-

JOAN CELIA

xen sexe en diuen *comedy*) on un actor copulava amb dues exuberants hongareses alhora. La im-

Rodant al llit. Tenir un bon cos i aconseguir una bona 'concentració' enmig del rodatge són claus pel bon actor porno.

finites vegades una escena perquè un feix de llum no és del seu gust. Tot plegat és un malson per als actors, sobretot en les escenes sexuals. Això, juntament amb uns arguments bastant elaborats i unes representacions sexuals basades en la dominació de l'home sobre la dona, l'allunyen de la resta de realitzadors del gènere i l'acosten més a un erotisme neorealista brut que a la pornografia. El mateix director reconeix que rebutja el porno vulgar i que és molt probable que deixi aquest món per passar al cinema tradicional.

Entràrem a la vil·la i Gino ens va portar a la part superior de la mansió. Per extreure el màxim de suc de la inversió, al mateix temps que es filmava la gran producció de Salieri, també s'enregistraven algunes pel·lícules de Nicky Ranieri, realitzador de la productora de Salieri, i també diverses cintes del director alemany Mario Pollack, aquestes últimes de porno ras, clar i ràpid, allunyat de la sofisticació de l'italià. Totes sortiran al mercat en format de vídeo, com la de Salieri. A mesura que pujàvem al pis superior, podíem sentir el pantaix i els "oh, yes, more, ah, ah, ah" de les actrius en escena que de vegades no se sabia de quina habitació i pel·lícula venien. Gemecs quadrifònics al bell mig d'una marabunta de tècnics. Arribàrem al plató principal, i ens trobàrem amb el *cèsar*, Mario Salieri, amb el seu aspecte a cavall entre el monarca medieval i *caporegime* de la mafia i la seua correcció distant en el tracte. Mario no entra mai al plató, sinó que observa l'escena en un monitor de televisió. No existeix un llenguatge universal en aquest conjunt de rodatges. Més aviat és un riu babèlic, una *interlingua* on els idiomes principals són el francès, l'italià, l'alemany i l'anglès. La primera escena que presenciàrem era una *hard* (escenes explícitament sexuals; de les que no oferei-

pressió inicial era colpidora, d'aquelles que fan viatjar des de la incomoditat freda a l'excitació curiosa, passant per la vergonya espasmòdica. Completament nues i fingint una líbido tan desencadenada com una inundació, es mostraven dues belleses amb aspecte de Lolita amb un tipus amb un penis enorme. Al seu voltant, càmeres, tècnics, el fotògraf particular de Salieri i nosaltres. Mario, de sobte, va tallar l'escena: s'acostava l'escena de l'ejaculació, el cim. Realment, allò que fora d'aquesta atmosfera és un sòlid tabú per molts, s'afronta ací amb una implacabilitat professional pròpia de l'equip de tècnics més tenaç. L'actor, fins que va tornar a filmar, no va deixar de masturbar-se. Els intèrprets masculins s'encar-

Pornografia de consum. Al mateix temps que Salieri, altres directors aprofitaven l'espai per fer produccions molt menys acurades però igualment directes.

reguen ells mateixos autoestimar-se, i les actrius no acostumen a col·laborar-hi. Quan l'actor tornava a estar preparat, es va rodar de nou. El control de l'interpret sobre les funcions del seu cos era tan gran que va arribar a l'orgasme únicament quan el director li va indicar que havia de fer-ho. Els protagonistes asseguren que no prenen cap substància per mantenir l'erecció ni per provocar l'ejaculació. Afirmen que poden assolir aquest control gràcies al "poder de la ment". Molt poderós deu ser aquest poder per a treballar amb Salieri, perquè algunes escenes de sexe s'allarguen fins i tot sis hores, temps en que l'actor ha de mantenir l'erecció i no orgasmar. Normalment les ejaculacions s'efectuen sobre el cos o la cara de les xiques, mai dins del seu sexe. Es una manera, diuen, de donar versemblança a les pel·lícules. Mentre l'home ejaculava, Salieri va ordenar deturar l'acció, i va arribar el moment de les fotos, que mai no es poden fer durant l'enregistrament (el llaix es notaria). Perquè el semen no perda lluentor a les fotografies, Renato, el fotògraf de la casa, va vessar sobre l'esperma un líquid barrejat de llet condensada i llet d'ametlla; això que ajuda a augmentar l'efecte quantitatiu de l'orgasme. Les dutxes esperen i la lassitud omple els actors.

Els actors. Salieri és molt especial seleccionant els intèrprets amb qui treballa. Aquí hi ha un gran nombre d'actors de l'Est (on el post-comunisme ha escopit una pròspera indústria disposada a captar efebs i ninfes amb ànsies pecuniàries tot terreny), al costat dels habituals del segell Salieri. Segueix les normes estàndard d'utilitzar joves amb el cos castigat pel gimnàs, però també se serveix de vegades de membres de la gerontocràcia, com Mario de Sica (que ha actuat amb Fellini), allunyada dels canons normals del porno, o de rostres singulars, com el de Ron Jeremy (que surt en aquest film), actor veterà, autèntic *padrone* del sector americà, amb el cos amoixamat i aspecte de maníac. La grandària del penis influeix, però no determina. Amb les xiques, s'estima més la naturalitat física enfront de les normes del *hard* actual que aconsella fer servir nines inflades de silicona. És la marca d'un autor que declara: "Itàlia, el meu país, és geogràficament molt bonic, però la seua so-

cietat és una merda. Per això m'inspire en les seues baixeses per embastar el fil argumental dels meus films. M'agrada criticar Itàlia, i també l'església, que és una gran mentida." El director, admirador del cinema de Vittorio de Sica i d'Antonioni, ha estat atacat durament per les feministes per les seues escenes sexuals, on les dones mai no gaudeixen de plaer i són humiliades amb violència. "No sóc masculista -diu-, però crec que als espectadors els agraden aquestes escenes, i per això les componc." A algunes de les actrius tampoc no els fa gaire goig aquest manierisme del director. Per exemple a Selén, una italiana de foc de 28 anys que avui domina amb diferència el porno europeu. Sempre es mou acompanyada del seu nuvi-representant Fabio, la seua parella des de fa catorze anys. Ell és qui ha de donar el *nihil obstat* al fotògraf a l'hora de captar imatges de la nova Cicciolina.

Com les altres actrius, Selén reconeix la duresa de treballar amb Salieri, però també les compensacions: "ell fa art dins del porno." Quan a un actor li toca treballar amb Selén, acostuma a alegrar-se. La majoria de les xiques diferencien molt bé el que és un treball i el que és plaer sexual. Selén no. No deixa un moment l'actor, ni quan es talla l'escena: "no has de ser gelada -diu-, si no l'actor té

Salieri mana. Amb Ron Jeremi, dalt, o amb altres actors, Salieri controla cada segon del rodatge.

problemes, i el film es ressent." Més tard, Selén recapta les signatures de tots els presents per a demanar ajuda per a la supervivència dels indis navahos. "La vertadera pornografia és no preocupar-se de coses com aquesta", diu la diva del *hard*.

La contractació de les actrius (ben joves, generalment entre els 18 i 30 anys) es fa segons les últimes tècniques de màrqueting: "les contractem mitjançant un catàleg -diu Gino- que indica les seues prestacions. És a dir, sabem quin tipus de numerets estan disposades a fer i quant val cadascun, si treballen amb dones o no, si fan anals, si treballen amb vells... i tu, a partir d'això i del que vols pagar tries." Més cartesià, impossible. Un altre tema delicat és la relació del porno amb la prostitució. Senzillament, tots els membres del rodatge diuen que no existeix.

Cap dels actors no prové d'aquest món (la majoria començaren fent números eròtics en discoteques o per a revistes del ram) i insisteixen una i altra vegada que ells "in-ter-pre-ten". "No pots fer aquest treball si no t'agrada el sexe i no tens problema a anar al llit amb distintes perso-

nes. Però no som prostitutes en absolut, nosaltres fem cinema", assegura l'enervant Dalila. Al seu costat, Jean Phillipe, representant i parella de l'actriu, parla de la sida: "és un perill i un risc, però és impensable que algú que no es faça dues vegades al

mes les proves del HIV treballo en una producció digna com aquesta." La gent del porno es comporta amb bastant companyonia. A més a més, fóra de la pantalla, tots pretenen tenir una vida sexual bastant normal. "Tenim relacions amb altres persones també fora del treball, estem acostumats a més sexe que la resta de la gent. Però som selectius, no cardem amb qui siga, les orgies són per a la feina", assegura l'actor Jolth Walton, recentment llicenciat en Econòmiques a Hongria, mentre amb mirada concupiscent Anita Dark assenteix.

Coreografies complicades. A mesura que transcorria temps, ens anàvem acostumant a considerar el sexe filmat com una cosa quotidiana. Ens anava engolint la dinàmica del moment. Es varen

filmar aquells dies dues escenes especialment difícils. La primera, d'efecte bastant cru, va tenir lloc en un pati de la vil·la, sobre uns esglaons, en la nit del dimecres. Jolth Walton i un jove anomenat Andrew penetraven al mateix temps, anal i vaginalment, Giongi, una hongaresa de 18

JOAN CELIA

anys amb aspecte de nena que no podia evitar tenir uns ulls absents tot i les envestides humanes. Salieri va prolongar l'acte gairebé fins a les 6 de la matinada. Són gairebé set hores, però Salieri, matisador fins l'exasperació, només n'aprofitarà prop d'un minut i mig. Elizabeth, la maquilladora, no deixava de llevar lluentor a penis i natges perquè aquests

membres no reflectiren a la càmera. La segona, el dijous, es va desenvolupar als interiors. Allí, Anita Dark, Dalila i el jove actor David estructuraven un *menage à trois*. Don Fernando, de 47 anys, el més experimentat del conjunt, interpretava el paper de *voyeur*, simulant que filmava l'escena amb somriure de faune. Anita Dark, enmig del nus gordià de carn que sobre ella encadenaven Dalila i David, va orgasmar dues vegades amb unes grans convulsions, com electritzada per un *maëllstrom* intern. Salieri va haver de posar-se dur: "això no és un joc, Anita. No és el teu joc. És un treball, i molt seriós", li va dir el realitzador amb to condescendent però sever. L'hongaresa va assentir. Front a la càmera, el plaer no és propietat de l'actor.

Després de la prolixa jornada, encara quedava un altre dia de treball. Nosaltres, però, ja havíem de marxar. Mario, Gino, els actors, l'equip tècnic, ens acomiadaren quan l'alba estava arribant amb lentitud. Entre dubtes, de tan tòpica com era, vàrem fer la darrera pregunta. Per qué joves amb un físic eixit de somnis publicitaris es dediquen a copular amb desconeguts en un carnaval de fluids davant de focus, electricistes i monitors electrònics? "Perquè els agrada, supose. I sobretot per diners, home, per diners. Per què si no?" Gino té raó. En el món que ens ha tocat viure, per què si no? **Joan M. Oleaque**